

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 869

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 noiembrie 2015

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 665 din 15 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 ¹ din Codul penal din 1969	2–3
Decizia nr. 666 din 15 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	4–5
Decizia nr. 715 din 27 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	6–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 24 din 8 octombrie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)....	8–15
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 665

din 15 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272¹ din Codul penal din 1969

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Mihail Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272¹ din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Neculai Bujor în Dosarul nr. 29.348/300/2013 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 402D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la Decizia nr. 995 din 22 noiembrie 2012, conform căreia dispozițiile art. 272¹ din Codul penal din 1969 nu protejează persoana, ci solemnitatea ședinței de judecată. Se susține, de asemenea, că textul criticat nu încalcă dispozițiile art. 30 din Constituție, întrucât chiar conform acestor prevederi este interzis oricărei persoane să facă afirmații contrare bunelor moravuri.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 29.348/300/2013, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 272¹ din Codul penal din 1969**, excepție ridicată de Neculai Bujor într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii a șase infracțiuni de sfidare a organelor judiciare, infracțiune reglementată prin textul criticat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că infracțiunea reglementată la art. 272¹ din Codul penal din 1969, introdusă în Codul penal din 1969 prin dispozițiile articolului unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/2008 privind modificarea și completarea Codului penal, protejează magistrații, pasibili de răspundere penală sau disciplinară, în defavoarea justițiabililor, cărora le încalcă dreptul la liberă exprimare.

6. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că, într-adevăr, prevederile art. 30 din Constituție reglementează libertatea de exprimare, dar că dispozițiile alin. (6) și (7) ale articolului anterior menționat prevăd limitele acestei libertăți, arătând că ea nu poate prejudicia

demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine și, respectiv, că sunt interzise prin lege manifestările contra bunelor moravuri. Se conchide că prevederile art. 272¹ din Codul penal din 1969 reprezintă o aplicare a normelor constituționale mai sus enunțate.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 272¹ din Codul penal din 1969 au ca scop asigurarea respectului și solemnității procedurilor judiciare. Se face trimitere, în acest sens, la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.330 din 11 octombrie 2011.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 272¹ din Codul penal din 1969, care au următorul cuprins: *„Întrebuințarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, de către o persoană care participă sau asistă la o procedură care se desfășoară în fața instanței sau a organului de urmărire penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. Cu aceeași pedeapsă se sancționează întrebuințarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare în mod nemijlocit la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, polițist sau jandarm, pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcției.”*

12. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 30 referitor la libertatea de exprimare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 272¹ din Codul penal din 1969 au fost abrogate prin art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, fiind preluate parțial la art. 278 din Codul penal în vigoare.

14. Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a analiza constituționalitatea prevederilor art. 272¹ din Codul penal din 1969.

15. Prin Decizia nr. 995 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 ianuarie 2013, și Decizia nr. 1.330 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272¹ din Codul penal din 1969, statuând că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/2008 privind modificarea și completarea Codului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 8 decembrie 2008, s-a introdus art. 272¹ din același cod prin care s-a incriminat o nouă faptă penală de sfidare a organelor judiciare, pentru care elementul material constă într-o acțiune de amenințare la adresa unui magistrat, cu scopul evident de a proteja relațiile sociale care guvernează actul de îndeplinire a justiției. De aceea, noua faptă face parte din titlul VI — *Infraacțiuni care aduc atingere unor activități de interes public sau altor activități reglementate de lege*, cap. II — *Infraacțiuni care împiedică îndeplinirea justiției*.

16. Așadar, Curtea a reținut că legiuitorul, în acord cu exigențele constituționale referitoare la edictarea normelor penale, a urmărit, așa cum rezultă și din preambulul ordonanței de urgență care a introdus textul contestat, să ia măsurile necesare ce se impuneau pentru a preveni faptele prin care se aducea atingere îndeplinirii justiției, fapte de natură să afecteze încrederea cetățenilor în actul de justiție, prin acțiuni de natură a sfida organele judiciare sau reprezentanții unor autorități publice. Așa fiind, Curtea a arătat că, în cazul infracțiunii de sfidare a organelor judiciare, subiect pasiv poate fi numai judecătorul, procurorul, organul de cercetare penală, polițistul sau jandarmul și infracțiunea constă în sancționarea manifestărilor jignitoare, disprețuitoare la adresa acestora atunci când sunt săvârșite numai în timpul unor proceduri judiciare. Prin urmare, ceea ce se protejează prin art. 272¹ din Codul penal 1969 nu este reputația unui cetățean, ci respectul și solemnitatea procedurilor judiciare.

17. Având în vedere însemnătatea actului de justiție și caracterul solemn al acestuia, așa cum s-a reținut prin deciziile mai sus citate, legiuitorul a înțeles să incrimineze întrebuițarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, de către o persoană care participă sau asistă la o procedură care se desfășoară în fața instanței sau a organului de urmărire penală, precum și întrebuițarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare în mod nemijlocit la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, polițist sau jandarm, pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcției.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Distinct de cele arătate, Curtea reține că libertatea de exprimare, prevăzută la art. 30 din Constituție, este un drept fundamental inviolabil, conform alin. (1) al normei constituționale anterior referite.

20. De asemenea, Curtea constată că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 198/2008, legiuitorul a precizat că incriminările realizate prin acest act normativ, printre care și cea a faptelor de la art. 272¹ din Codul penal din 1969, au în vedere creșterea numărului faptelor prin care se aduce atingere autorității și îndeplinirii justiției, de natură să afecteze imaginea publică a organelor judiciare și a unor reprezentanți ai autorităților publice cu atribuții în domeniul ordinii și siguranței publice, precum și încrederea cetățenilor în actul de justiție, prin acțiuni de natură a sfida organele judiciare sau reprezentanții unor autorități publice, luând în considerare necesitatea asigurării mijloacelor adecvate pentru protejarea imparțialității și independenței judecătorilor, procurorilor și organelor de cercetare penală, în vederea creării cadrului optim pentru exercitarea activității acestora, ținând seama de imperativul creării cadrului legislativ adecvat, de natură să protejeze solemnitatea ședințelor de judecată și, în general, întreaga activitate desfășurată de organele judiciare și de reprezentanții autorităților publice.

21. Prin urmare, Curtea reține că incriminarea faptelor prevăzute la art. 272¹ din Codul penal din 1969 reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica penală a acestuia, opțiune exprimată conform art. 61 alin. (1) din Constituție și care se încadrează în marja de apreciere a acestuia.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Neculai Bujor în Dosarul nr. 29.348/300/2013 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală și constată că dispozițiile art. 272¹ din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2015.

PREȘEDINTE
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 666

din 15 octombrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2)
din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Mihail Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Alin Alexandru Trestian în Dosarul nr. 1.832/219/2014 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 404D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că, prin Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014, Curtea Constituțională a arătat că este justificat ca legiuitorul să prevadă că regimul juridic al măsurii suspendării condiționate a executării pedepsei este cel de la momentul aplicării ei, întrucât aceasta nu mai este prevăzută de Codul penal în vigoare. Referitor la pretinsa încălcare prin textul criticat a dispozițiilor art. 7 paragraful 1 teza a doua din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se susține că aceasta nu poate fi reținută întrucât, în momentul săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul de încercare al recidivei, prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 erau în vigoare. Se arată că textul criticat nu încalcă nici prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil, pentru că acestea din urmă se referă la încălcarea unor drepturi procesuale, și nu la încălcarea unui tratament sancționator.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.832/219/2014, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Alin Alexandru Trestian într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, prevăzută la art. 335 alin. (2) din Codul penal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul criticat permite stabilirea de către instanță a unor pedepse și a unor modalități de punere în executare a acestor pedepse conform dispozițiilor Codului penal din 1969, în cazul pronunțării unor condamnări în baza prevederilor Codului penal în vigoare, chiar și atunci când Codul penal din 1969 constituie

o lege penală mai puțin favorabilă. Se susține că, în aceste condiții, dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 încalcă principiul retroactivității legii penale mai favorabile, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție, și dreptul la un proces echitabil al persoanelor astfel condamnate, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală.

6. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 nu au ca efect retroactivitatea legii noi, ci aplicarea unor norme tranzitorii. Se susține că, chiar dacă normele tranzitorii în cauză ar fi considerate ca fiind aplicate retroactiv, pentru situații anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012, aplicarea lor se face în virtutea principiului retroactivității legii penale mai favorabile, tratamentul juridic instituit prin textul criticat fiind mai favorabil decât cel care ar urma să fie stabilit conform prevederilor art. 96 alin. (5) din Codul penal în vigoare. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 648 din 11 noiembrie 2014. Se arată că prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 nu încalcă nici dreptul la un proces echitabil, întrucât nu înlătură dreptul inculpatului de a-și apăra drepturile și interesele legitime pe calea acțiunilor prevăzute de lege, de a beneficia de toate drepturile și garanțiile procesuale, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță imparțială și independentă. Se susține, de asemenea, că art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 nu contravine prevederilor art. 7 din Convenție, autorul excepției beneficiind de aplicarea legii penale mai favorabile, determinate însă printr-o evaluare globală și nu prin combinarea unor dispoziții din legi penale diferite, așa cum acesta a solicitat în prezenta cauză.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, care au următorul cuprins: „*Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.*”

11. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea

legii și art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiilor art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015, și Decizia nr. 221 din 2 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 9 iunie 2015, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare.

13. Prin Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014, Curtea a observat că, potrivit art. 81 alin. 1 din Codul penal din 1969, instanța putea dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate persoanei fizice pe o anumită durată, dacă erau întrunite anumite condiții prevăzute de lege. Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituia termen de încercare pentru condamnat și se compunea din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adăuga un interval de timp de 2 ani. Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat săvârșea din nou o infracțiune, pentru care se pronunța o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, potrivit art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, instanța revoca suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopea cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune. La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplica sporul prevăzut de lege pentru recidivă.

14. În continuare, Curtea a constatat că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu se mai regăsește în Codul penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014. Având în vedere că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu a mai fost preluată în noua reglementare, iar această instituție privește modul de executare a pedepsei, Curtea a apreciat că, din perspectiva aplicării legii penale în timp, este justificat ca regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, precum și motivele care pot duce la revocarea măsurii să fie supuse legii în vigoare de la momentul aplicării acesteia, fără ca, în acest fel, să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Alin Alexandru Trestian în Dosarul nr. 1.832/219/2014 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2015.

PREȘEDINTE
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 715

din 27 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2)
din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Emil Balazs în Dosarul nr. 1.098/305/2015 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 958D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul — asistent arată că, la solicitarea Curții, este prezentă în sală Veronka Ruică, traducător și interpret de limba maghiară, în vederea asigurării traducerii pentru părțile Emil Balazs, Norbert Szabolcs Antal și Beata Szende Balazs.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 58/2015 din 18 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.098/305/2015, **Judecătoria Sfântu Gheorghe a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Emil Balazs în procesul penal ce are ca obiect infracțiunile de furt calificat și influențarea declarațiilor.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din cuprinsul Sentinței penale nr. 58/2015 din 18 mai 2015, prin care a fost sesizată Curtea, autorul excepției susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale raportat la prevederile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală și la Decizia Curții nr. 265 din 6 mai 2014, prin care s-a stabilit că aplicarea legii penale mai favorabile se apreciază în mod global. Arată că a fost trimis în judecată pentru comiterea unei infracțiuni după intrarea în vigoare a noului Cod penal, legea aplicabilă fiind astfel legea nouă, or, dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 fac referire la situații tranzitorii, stabilind faptul că regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzut la alin. (1) din textul de lege menționat, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal

din 1969, astfel încât, în prezenta speță, ar fi incidente atât dispoziții din legea penală nouă, cât și dispoziții din legea penală veche, iar, într-o astfel de situație, inculpatul nu ar putea beneficia de aplicabilitatea art. 91 din Codul penal nou referitor la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei eventual aplicate.

6. **Judecătoria Sfântu Gheorghe** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că textul de lege criticat a fost instituit pentru situațiile tranzitorii în care, anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, inculpatul săvârșise o infracțiune pentru care a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea în modalitatea suspendării condiționate prevăzute de vechiul Cod penal, prin textul art. 81. Prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale s-a stabilit faptul că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. Astfel, legea penală mai favorabilă se stabilește având în vedere momentul comiterii faptei, precum și (în situația în care de la momentul comiterii faptei și până la soluționarea cauzei a existat o succesiune de legi) condițiile de incriminare, limitele de pedeapsă, modalitatea efectivă de executare etc., stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile fiind efectuată în mod global. Textul art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 a avut însă în vedere acele situații tranzitorii când inculpatul a comis o altă infracțiune anterior intrării în vigoare a noului Cod penal pentru care i se aplicase o pedeapsă cu închisoarea în modalitatea suspendării condiționate, suspendare ce nu fusese revocată. De altfel, în practica judiciară s-a invocat problema aplicării dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 sau a dispozițiilor referitoare la pluralitatea intermediară, practica instanțelor de judecată și decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în materie fiind în sensul aplicării dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 în atare situație, nefiind vorba de stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile pentru o infracțiune în curs de judecată, ci de o situație tranzitorie în sensul reținut anterior. Așa încât, arată că nu pot fi reținute susținerile autorului excepției în sensul că prin aplicarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 s-ar ajunge la o combinare a prevederilor din legi succesive, inculpatul săvârșind fapta dedusă judecății după intrarea în vigoare a noului Cod penal, legea penală aplicabilă fiind în atare situație legea penală nouă, însă, față de condamnarea sa anterioară la o pedeapsă cu închisoarea în modalitatea suspendării condiționate, sunt incidente dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, tocmai pentru astfel de situații fiind reglementate aceste prevederi de lege.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 sunt constituționale și, în acest sens, face referire la Decizia Curții nr. 648 din 11 noiembrie 2014.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Legea nr. 187/2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „*Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.*”

12. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la principiul aplicării legii penale mai favorabile.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015, Curtea respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi.

14. În motivarea acestei soluții, Curtea a reținut că situația din speța dedusă controlului de constituționalitate se caracterizează prin faptul că cel condamnat, fiindu-i aplicată suspendarea condiționată a executării pedepsei potrivit Codului penal din 1969, a săvârșit o nouă infracțiune descoperită în termenul de încercare, procesul său fiind pendinte la data intrării în vigoare a noului Cod penal. Această situație tranzitorie este reglementată de art. 15 din Legea nr. 187/2012, care prevede că măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, iar regimul suspendării condiționate a

executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

15. Totodată, Curtea a constatat că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu se mai regăsește în Codul penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014. Având în vedere că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu a mai fost preluată în noua reglementare, iar această instituție privește modul de executare a pedepsei, Curtea a apreciat că, din perspectiva aplicării legii penale în timp, este justificat ca regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, precum și motivele care pot duce la revocarea măsurii să fie supuse legii în vigoare de la momentul aplicării acesteia.

16. Curtea a reținut, de asemenea, că autorul excepției de neconstituționalitate a pus în balanță, în momentul formulării criticilor de neconstituționalitate, modul de revocare a măsurii suspendării condiționate și de individualizare a pedepsei pentru noua infracțiune, având în vedere, pe de-o parte, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei (art. 81 din Codul penal din 1969), iar, pe de altă parte, instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere (art. 91 din Codul penal). Or, cele două instituții sunt instituții diferite, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere fiind reglementată atât în vechea legislație, la art. 861, cât și în Codul penal, la art. 91—98.

17. Astfel, chiar dacă, potrivit art. 96 alin. (5) din Codul penal, pedeapsa principală pentru noua infracțiune, în cazul revocării suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară, această nouă reglementare nu poate fi considerată lege penală mai favorabilă în raport cu vechea reglementare a suspendării condiționate a executării pedepsei, ci doar în ceea ce privește, eventual, vechea reglementare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

18. Așa fiind, Curtea a apreciat că declararea neconstituționalității textului de lege criticat din perspectiva susținută nu poate atrage aplicarea în speță a reglementărilor referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere din Codul penal.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emil Balazs în Dosarul nr. 1.098/305/2015 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe și constată că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sfântu Gheorghe și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 24**din 8 octombrie 2015**

Dosar nr. 2.915/1/2015

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției Penale a Înaltei de Casație și Justiție — președintele completului
Simona Elena Cîrnaru	— judecător-raportor la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală
Florentina Dragomir	— judecător la Secția penală
Simona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Marcela Radu	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin Încheierea de ședință din data de 24 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 156/315/2015, având ca obiect apelul declarat de inculpatul G.M. împotriva Sentinței penale nr. 119 din 26 martie 2015, pronunțată de Judecătoria Târgoviște, prin care, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la „conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. 1 din Codul penal”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁵ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Marcela Radu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Daniela Maftei, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 2.915/1/2015 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse opiniile asupra problemei de drept deduse dezlegării formulate de judecătorii instanțelor judecătorești de la nivelul curților de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate, transmițând totodată practică judiciară relevantă.

A mai arătat că opinia majoritară exprimată de instanțele judecătorești anterior menționate este aceea că elementele

constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal sunt întrunite ori de câte ori se constată că, la momentul conducerii vehiculului pe drumurile publice, valoarea alcoolemiei autorului depășea limita legală, publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale neavând ca efect dezincriminarea infracțiunii, în timp ce opinia minoritară este în sensul că declararea neconstituționalității sintagmei „la momentul prelevării probelor biologice” din cuprinsul art. 336 alin. (1) din Codul penal a avut ca efect lipsirea faptelor de unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii, astfel încât soluția ce se impune este achitarea „în raport de dispozițiile art. 5 alin. (2) din Codul penal” și art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală.

De asemenea, magistratul-asistent a menționat că asupra chestiunii de drept supuse dezlegării a formulat punctul de vedere și Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, acesta fiind în sensul că elementele constitutive ale infracțiunii analizate sunt întrunite, dacă îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge există la momentul conducerii pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, conform dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, interpretate în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014.

Deopotrivă, a învederat că raportul întocmit de judecătorul-raportor a fost depus la dosarul cauzei la data de 15 septembrie 2015, soluția propusă fiind de respingere, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 156/315/2015.

Totodată, a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, raportul a fost comunicat Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin Adresa nr. 2.039/C/2114/III-5/2015 din data de 16 septembrie 2015, a transmis concluziile formulate asupra chestiunii de drept supuse dezbaterii, solicitând respingerea sesizării Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, ca inadmisibilă. În cuprinsul aceleiași adrese s-a comunicat faptul că Secția judiciară a unității de parchet sus-menționate nu are în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept dedusă dezlegării.

A mai învederat că raportul a fost comunicat și inculpatului G. M., care a formulat concluzii scrise cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

Subsecvent acordării cuvântului asupra eventualelor chestiuni prealabile, constatând că nu sunt cereri de formulat sau excepții de invocat, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a solicitat doamnei procuror Daniela Maftei să expună punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

În preambulul concluziilor, reprezentantul Ministerului Public a susținut că, deși aparent chestiunea de drept supusă dezlegării îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de

art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât este invocată de către o instanță investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță și prezintă aptitudinea de a primi interpretări diferite din partea instanțelor de judecată, respectiv de a influența soluționarea cauzei pe fond prin dezlegarea ce i se va da, sesizarea este inadmisibilă.

În argumentare, reprezentantul parchetului a arătat că, întrucât norma de incriminare cuprinsă în art. 336 din Codul penal este în mod vădit influențată de Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, verificarea admisibilității sesizării presupune analiza unei condiții suplimentare, respectiv aceea dacă, în exercitarea rolului constituțional de asigurare a unei practici unitare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materia penală are aptitudinea de a interpreta deciziile Curții Constituționale și efectele pe care acestea le produc.

În acest sens a arătat că în jurisprudența sa (Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013), Curtea Constituțională a statuat asupra competențelor pe care instanța de contencios constituțional le are, comparativ cu instanța supremă, în ceea ce privește efectele deciziilor pe care le pronunță, stabilind că în timp ce deciziile sale poartă asupra neconstituționalității dispozițiilor legale, hotărârile instanței supreme nu pot statua decât asupra modului de interpretare și aplicare a conținutului normelor juridice, neputând viza deciziile Curții Constituționale și modul în care pot fi interpretate efectele acestora.

În aceeași sferă de argumentare, a susținut că, începând cu Decizia Plenului nr. 1 din 1995 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995), Curtea Constituțională a statuat că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii. În consecință, dacă instanța constituțională s-a pronunțat în chiar cuprinsul deciziei sale cu privire la efectele cu relevanță constituțională ale acesteia, instanțele urmează să aplice decizia Curții Constituționale, transpunând efectele stabilite de Curte în procesul infraconstituțional de interpretare și aplicare a legii. În măsura în care însă efectele specifice de drept constituțional ale deciziei Curții Constituționale nu sunt precizate în corpul deciziei instanței constituționale, instanțele judecătorești au competențe subsidiare de a identifica și de a arăta ele însele care sunt efectele acesteia.

Raportat la argumentele prezentate, reprezentantul parchetului a învederat că, în cuprinsul Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, se arată în mod explicit care este momentul în care se consumă infracțiunea prevăzută de art. 336 din Codul penal, respectiv cel al depistării în trafic a conducătorului aflat sub influența băuturilor alcoolice, motiv pentru care a susținut că nu există niciun impediment legal pentru identificarea elementelor constitutive ale infracțiunii anterior menționate.

În concluzie, reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin Încheierea din data de 24 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 156/315/2015.

Constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin încheierea de ședință din data de 24 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 156/315/2015, Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în temeiul art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitoare la „conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal”.

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

II. Expunerea succintă a cauzei

Dosarul nr. 156/315/2015 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie are ca obiect apelul declarat de inculpatul G.M. împotriva Sentinței penale nr. 119 din 26 martie 2015, pronunțată de Judecătoria Târgoviște.

Prin sentința penală sus-menționată s-a dispus, în baza art. 336 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, raportat la art. 61 din Codul penal, condamnarea inculpatului G.M. la pedeapsa amenzii penale în cuantum de 2.700 lei pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge.

În baza art. 65 alin. (1), art. 66 alin. (1) lit. a) și b) și art. 67 din Codul penal s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii.

În baza art. 63 din Codul penal s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor neplății amenzii penale cu rea-credință, aceasta urmând a fi înlocuită cu pedeapsa închisorii, precum și asupra faptului că, în caz de imposibilitate a achitării amenzii penale, poate solicita plata eșalonată a acesteia sau înlocuirea amenzii cu munca în folosul comunității.

În fapt, s-a reținut că la data de 28 iunie 2014, în jurul orei 23,18, inculpatul a fost oprit regulamentar pentru control de către organele de poliție, în timp ce conducea autoturismul marca Mercedes Benz, cu numărul de înmatriculare DB-28-LDY, pe Calea Domnească din Târgoviște, acesta deplasându-se din direcția Calea București — Teiș.

Întrucât emana halenă alcoolică, inculpatul a fost testat cu aparatul alcooltest Drager, la ora 23,20, rezultatul fiind de 0,46 mg/l alcool pur în aerul expirat, motiv pentru care a fost condus la Spitalul de Urgență Târgoviște, unde i-au fost recoltate două probe biologice de sânge, prima la ora 23,40 și cea de-a doua la ora 00,40. Din buletinul de analiză toxicologică nr. 510 din 30 iunie 2014 a rezultat că inculpatul prezenta o îmbibație alcoolică de 1,25 g/l alcool pur în sânge la prima probă, respectiv 1,05 g/l alcool pur în sânge la cea de-a doua probă.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul G.M., care, în ședința din data de 24 iunie 2015, a solicitat curții de apel sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se statueze: 1. dacă în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, comise până la data de 27 ianuarie 2015, în urma Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, „s-a produs efectul lipsirii faptelor respective de un element constitutiv”; 2. în caz afirmativ, „soluția ce se impune a fi consacrată în practica instanțelor judecătorești este achitarea

în raport cu prevederile art. 3 din Legea nr. 187 din 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286 din 2009 privind Codul penal cu referire la art. 4 din Codul penal sau achitarea în raport cu prevederile art. 5 alin. (2) din Codul penal?”

Prin Încheierea de sesizare din data de 24 iunie 2015, cenzurând solicitarea apelantului-înculpat, Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a reținut că problema de drept ridicată în cauză este, în realitate, aceea a „conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, în condițiile în care soluțiile pronunțate de instanțele de judecată sunt diametral opuse, sub aspectul existenței sau inexistenței infracțiunii „prin raportare la valoarea îmbibației alcoolice stabilite de legiuitor ca element al laturii obiective”.

Drept urmare, în conformitate cu dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, a dispus sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitoare la conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

III. **Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Instanța de apel nu a analizat motivele care susțin admisibilitatea sesizării și nu și-a exprimat explicit punctul de vedere asupra chestiunii de drept cu a cărei rezolvare prealabilă a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, limitându-se la a observa că norma de incriminare analizată a făcut deja obiectul Deciziei nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 28 mai 2014), precum și al Deciziei de neconstituționalitate nr. 732 din 16 decembrie 2014 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015).

Astfel, instanța supremă a stabilit că, în aplicarea art. 336 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice, rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală este cel dat de prima prelevare.

La rândul său, instanța de contencios constituțional a declarat neconstituțională sintagma „la momentul prelevării probelor biologice” din cuprinsul art. 336 alin. (1) din Codul penal, reținând, în considerentele deciziei sale, că norma penală în vigoare nu a preluat identic textul art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ci a modificat condițiile de incriminare în ceea ce privește momentul la care este necesară existența îmbibației alcoolice în sânge pentru a se putea constata întrunirea elementului material al laturii obiective a infracțiunii. Noua reglementare prevede condiția ca autorul faptei să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80 gr/l alcool pur în sânge la momentul prelevării probelor biologice, plasând astfel consumarea infracțiunii la un moment ulterior săvârșirii ei. Or, odată cu oprirea în trafic, încetează starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal, astfel încât, raportat la momentul prelevării mostrelor biologice, tragerea la răspundere penală nu se mai justifică.

În consecință, Curtea de apel a reținut că, în absența unei intervenții legislative în termenul legal de 45 de zile, textul art. 336 alin. (1) din Codul penal are, în prezent, următorul conținut „Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care (...) are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă”, reglementare din care „nu rezultă însă care este momentul stabilit de legiuitor a fi cel al consumării infracțiunii” ca o condiție de incriminare și de atragere a răspunderii penale, în condițiile în care existența

îmbibației alcoolice în sânge este cea care permite constatarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii.

Or, prin introducerea art. 336 din Codul penal legiuitorul a urmărit eliminarea posibilității unei recalculări ulterioare a îmbibației de alcool în sânge, în scopul eliminării inconvenientelor create de această recalculare. Drept urmare, în noua reglementare, legiuitorul a optat să dea relevanță penală valorii alcoolemiei la momentul prelevării primei mostre biologice, moment situat în timp imediat consecutiv acțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul. Cum însă această sintagmă, care este condiție de incriminare, nu mai figurează actualmente în textul legal al art. 336 alin. (1) din Codul penal, curtea de apel a apreciat necesară pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la conținutul constitutiv al infracțiunii menționate.

IV. **Punctele de vedere ale procurorului și părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

În ședința din 24 iunie 2015, procurorul a opinat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, subliniind că, în raport cu conținutul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal și cu alcoolemia înculpatului G.M., nu se pune problema dezincriminării infracțiunii.

Înculpatul G.M. a invocat existența unei practici neunitare sub aspectul aplicării dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, subsecvent publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014. În acest sens, făcând trimitere la hotărâri pronunțate de instanțe aflate în circumscripția Curții de Apel Ploiești, înculpatul a evidențiat existența unor soluții ce variază de la condamnare (considerându-se că decizia Curții Constituționale nu produce niciun efect juridic asupra conținutului constitutiv al infracțiunii) la achitare (apreciindu-se că hotărârea instanței de contencios constituțional impune fie evaluarea, în toate cazurile, a dezincriminării parțiale a faptelor, fie o soluție de achitare limitată însă la acele situații în care s-a prelevat o singură mostră de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei).

În consecință, înculpatul a opinat în sensul incidenței prevederilor art. 5 alin. (2) din Codul penal, arătând că diferența esențială între cele două legi penale succesive și modul diferit de interpretare regăsit în practica instanțelor judecătorești ar impune lămurirea măsurii în care decizia Curții Constituționale a avut ca efect lipsirea faptelor de unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

V. **Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate.

1. Opinia majoritară, regăsită în informațiile transmise de Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău (Tribunalul Bacău), Curtea de Apel Brașov (Judecătoria Zărnești, Judecătoria Făgăraș, Judecătoria Târgu Secuiesc), Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj (Tribunalul Maramureș, Tribunalul Cluj, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Năsăud, Tribunalul Sălaj), Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova (Tribunalul Dolj, Tribunalul Olt, Judecătoria Novaci, Judecătoria Vânu Mare, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Târgu Cărbunești), Curtea de Apel Galați, Curtea

de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Târgu Mureș (Judecătoria Luduș, Judecătoria Miercurea-Ciuc) și Curtea de Apel Timișoara, este aceea că elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal sunt întrunite ori de câte ori se constată că, la momentul conducerii vehiculului pe drumurile publice, valoarea alcoolemiei autorului depășea limita legală, publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale neavând ca efect dezincriminarea infracțiunii.

În susținerea acestei opinii, s-a argumentat că instanța de contencios constituțional a constatat neconstituționalitatea doar a sintagmei „la momentul prelevării probelor biologice” din cuprinsul art. 336 alin. 1 din Codul penal, iar nu a normei de incriminare în integralitatea sa, aceasta din urmă fiind menținută în fondul activ al legislației cu o formulare substanțial asemănătoare celei existente în cuprinsul art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002

Înlăturarea sintagmei sus-menționate nu este de natură a genera însă un echivoc asupra elementului material al infracțiunii, acesta decurgând chiar din *verbum regens* — „conducerea” pe drumurile publice —, ceea ce impune stabilirea gradului de alcoolemie la acest moment.

S-a subliniat că dezincriminarea privește fapta prevăzută de legea penală în întregul său, sub raportul tuturor condițiilor de incriminare și sancționare. Or, dacă legea nouă modifică numai o parte din condițiile de incriminare în raport cu legea veche, nu ne aflăm în prezența unei dezincriminări, ci a unei continuități de incriminare a faptei și, în această situație, vor fi incidente dispozițiile legii penale mai favorabile.

Opinia majoritară s-a fundamentat și pe ideea că distincția regăsită în cuprinsul art. 336 alin. (1) din Codul penal (în formularea anterioară pronunțării deciziei de neconstituționalitate) dintre momentul săvârșirii propriu-zise a faptei și amânarea consumării ei până la „momentul prelevării probelor biologice” a constituit, de altfel, unul dintre principalele argumente de neconstituționalitate, evidențiindu-se că „de esența infracțiunilor de pericol este faptul că acestea se consumă la momentul săvârșirii lor”.

Punctele de vedere transmise de curțile de apel reflectă opinia unanimă potrivit căreia, ulterior datei de 27 ianuarie 2015, elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal este reprezentat de acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Momentul consumării infracțiunii este cel al începerii acțiunii prohibite astfel determinate, iar momentul epuizării este cel al depistării în trafic a autorului faptei.

Determinarea alcoolemiei cu relevanță penală este, în contextul considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 2014 și în absența unei modificări legislative subsecvente, o chestiune ce ține, preponderent, de probațiunea — în fiecare caz particular — a faptei incriminate de art. 336 alin. (1) din Codul penal, iar nu o condiție de existență a infracțiunii. Prin urmare, stabilirea valorii îmbibației alcoolice la momentul conducerii vehiculului urmează a fi realizată prin raportare la toate elementele de fapt relevante într-o speță dată, respectiv ora depistării în trafic, ora recoltării probelor biologice, existența unei singure mostre de sânge prelevate sau a două astfel de probe etc.

În argumentarea opiniei majoritare s-a mai arătat că determinarea îmbibației alcoolice cu relevanță penală trebuie realizată, în principiu, prin raportare la analiza toxicologică a inculpatului realizată la momentul de timp cel mai apropiat și imediat următor depistării acestuia în trafic. Având în vedere că, fizic, este însă imposibilă efectuarea analizei exact în momentul

conducerii vehiculului, este firească existența unui oarecare interval de timp între momentul opririi sale în trafic și momentul prelevării probelor biologice într-o unitate sanitară abilitată. În considerarea acestor împrejurări, în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice de sânge, s-a opinat că rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală este, de regulă, cel dat de prima prelevare.

2. În opinia minoritară, exprimată de Judecătoria Rupea și regăsită în jurisprudența izolată a Judecătoriei Lehliu-Gară, Judecătoriei Vinju Mare și Judecătoriei Târgu Mureș, s-a apreciat că declararea neconstituționalității sintagmei „la momentul prelevării probelor biologice” din cuprinsul art. 336 alin. (1) din Codul penal a avut ca efect lipsirea faptelor de unul din elementele constitutive, astfel încât soluția ce se impune este achitarea „în raport cu dispozițiile art. 5 alin. (2) din Codul penal” și art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală.

S-a argumentat, în esență, că prin declararea neconstituționalității sintagmei sus-menționate nu mai este realizat un element constitutiv al infracțiunii, respectiv momentul săvârșirii faptei — acela al prelevării probelor biologice —, iar fapta nu mai este prevăzută de legea penală. Instanțele nu ar putea reține ca moment al săvârșirii infracțiunii momentul depistării în trafic, deoarece intenția legiuitorului a fost de a incrimina fapta de a conduce autoturismul cu o anumită concentrație alcoolică la momentul prelevării, iar nu la momentul depistării în trafic, știut fiind că între cele două momente pot exista variații ale alcoolemiei.

VI. Opinia specialiștilor consultați

Deși s-au solicitat opinii ale specialiștilor în domeniul dreptului penal, nu au fost formulate puncte de vedere asupra problemei de drept supuse dezlegării.

VII. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

În materialul transmis de curțile de apel a fost identificat un număr redus de hotărâri judecătorești pronunțate ulterior datei de 27 ianuarie 2015, în care problema de drept ridicată în speță să fi fost examinată explicit, prin raportare la efectele Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale.

1.1. Opinia majoritară a fost exprimată în deciziile penale nr. 501 din 25 iunie 2015 a Curții de Apel Brașov, nr. 517 din 10 aprilie 2015 și nr. 669 din 11 mai 2015, ambele ale Curții de Apel Craiova, nr. 580 din 21 aprilie 2015 și nr. 785 din 4 iunie 2015, ambele pronunțate de Curtea de Apel București — Secția I penală, și în sentințele penale nr. 154 din 30 aprilie 2015 a Judecătoriei Suceava, nr. 1.632 din 25 iunie 2015 a Judecătoriei Sectorului 4 București și nr. 83 din 5 februarie 2015 a Judecătoriei Târgu Mureș.

Instanțele judecătorești au apreciat, în esență, că, urmare a declarării neconstituționale a sintagmei „la momentul prelevării mostrelor biologice”, rezultă că, în prezent, data săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal este cea a depistării în trafic a conducătorului auto, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește 0,80 g/l alcool pur în sânge. S-a argumentat că, subsecvent Deciziei de neconstituționalitate nr. 732 din 16 decembrie 2014, s-a revenit la incriminarea existentă anterior în legea specială care a reglementat, până la data de 1 februarie 2014, infracțiunile la regimul rutier. Declararea neconstituțională a sintagmei „la momentul prelevării mostrelor biologice” nu are ca efect dezincriminarea faptei, deoarece se referă la una dintre condițiile incriminării, nu la însăși existența infracțiunii.

1.2. Opinia minoritară se reflectă parțial în Sentința penală nr. 16 din 4 februarie 2015 a Judecătoriei Vinju Mare, Sentința penală nr. 218 din 24 martie 2015 a Judecătoriei Târgu Mureș, sentințele penale nr. 11 din 16 februarie 2015 și nr. 17 din 18 februarie 2015 ale Judecătoriei Lehliu-Gară.

Toate aceste sentințe, cu excepția celei pronunțate de Judecătoria Vânu Mare, au fost însă pronunțate în cauze în care s-a procedat la recoltarea unei singure probe de sânge de la autorii faptelor. În plus, soluțiile de achitare dispuse în toate cauzele, conform art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, s-au întemeiat, în mod esențial, pe ideea persistenței unui dubiu rezonabil cu privire la valoarea îmbibației alcoolice în momentul depistării autorului în trafic — reținut ca moment al săvârșirii faptelor —, iar nu pe cea a dezincriminării acestora ca efect al hotărârii instanței de contencios constituțional.

2. *Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție*

2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, singura decizie relevantă pentru problema de drept ridicată în speță este Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a statuat că „În aplicarea art. 336 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice, rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală este cel dat de prima prelevare”.

În cuprinsul acesteia s-a argumentat că „(...) Prin art. 336 alin. (1) din Codul penal se fixează un unic moment al determinării îmbibației de alcool în sânge, respectiv momentul prelevării primei mostre biologice (...) Or, prin modificarea conținutului infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, legiuitorul a urmărit, așa cum rezultă și din expunerea de motive a noului Cod penal, eliminarea posibilității unei recalculări ulterioare a îmbibației de alcool în sânge, în scopul eliminării inconvenientelor create de această recalculare.

În noua reglementare legiuitorul a optat să dea relevanță penală valorii alcoolemiei la momentul prelevării primei mostre biologice, moment situat în timp imediat, consecutiv acțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul”.

2.2. În ceea ce privește deciziile de speță, nu s-au identificat hotărâri judecătorești pronunțate ulterior datei de 27 ianuarie 2015, în care instanța supremă să fi examinat chestiunea conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal din perspectiva considerentelor Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale.

3. *Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale*

Decizia relevantă pentru problema de drept analizată este Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015), prin care s-a constatat că sintagma „la momentul prelevării probelor biologice” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională.

În argumentarea acestei decizii, s-a arătat că „Destinatarii normei penale de incriminare trebuie să aibă o reprezentare clară a elementelor constitutive, de natură obiectivă și subiectivă, ale infracțiunii, astfel încât să poată să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea normei și să își adapteze conduita potrivit acesteia. Elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate de art. 336 alin. (1) din Codul penal se realizează prin acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. (...) Sub aspectul urmării imediate este vorba de o infracțiune de pericol, acțiunea săvârșită punând în primejdie siguranța circulației pe drumurile publice. Fiind o infracțiune de pericol, legătura de cauzalitate dintre acțiunea ce constituie elementul material al laturii obiective și urmarea imediată rezultă din însăși materialitatea faptei și nu trebuie dovedită”.

„(...) Condiția ca îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge să existe la momentul prelevării mostrelor biologice plasează, astfel, consumarea infracțiunii la un moment ulterior

săvârșirii ei, în condițiile în care de esență infracțiunilor de pericol este faptul că acestea se consumă la momentul săvârșirii lor. Odată cu oprirea în trafic încetează starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de dispozițiile art. 336 din Codul penal, astfel încât, raportat la momentul prelevării mostrelor biologice, tragerea la răspundere penală nu se justifică. Stabilirea gradului de îmbibație alcoolică și, implicit, încadrarea în sfera ilicitului penal în funcție de momentul prelevării mostrelor biologice, care nu poate fi întotdeauna imediat următor săvârșirii faptei, constituie un criteriu aleatoriu și exterior conduitei făptuitorului în vederea tragerii la răspundere penală, în contradicție cu normele constituționale (...)”.

4. *Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului*

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. **Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție** a fost în sensul că elementele constitutive ale infracțiunii analizate sunt întrunite, dacă îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge există la momentul conducerii pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, conform dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, interpretate în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014.

Sub un prim aspect s-a argumentat că, în contextul prevederilor art. 477¹ din Codul de procedură penală, Decizia nr. 3 din 2014, pronunțată în procedura sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și-a încetat efectele la data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I.

În al doilea rând, s-a subliniat că din considerentele deciziei instanței de contencios constituțional rezultă că momentul la care trebuie să existe o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge nu poate fi ulterior acțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, ci concomitent cu această acțiune.

În final, s-a evidențiat și faptul că, în proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, adoptat de Senat și aflat în dezbaterile Camerei Deputaților, se prevede modificarea dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, în scopul punerii acestora în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 732 din 2014, după cum urmează: „Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere, de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.”

IX. **Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

Prin Adresa nr. 2.039/C/2114/III-5/2015, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară a comunicat concluziile formulate asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, solicitând respingerea sesizării Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, ca inadmisibilă.

În argumentare, parchetul a susținut că, deși sesizarea îndeplinește formal condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, totuși din modul generic în care a fost formulată rezultă că ceea ce se solicită a se stabili, în concret, este momentul consumării infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, raportat la efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014. Verificarea

admisibilității acestei sesizări presupune analiza unei condiții suplimentare, respectiv aceea dacă, în exercitarea rolului constituțional de asigurare a unei practici unitare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materia penală are competența de a interpreta deciziile Curții Constituționale și efectele pe care acestea le produc.

În acest sens a arătat că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat asupra competențelor pe care instanța de contencios constituțional le are, comparativ cu instanța supremă, în ceea ce privește efectele deciziilor pe care le pronunță, stabilind că, în timp ce deciziile sale poartă asupra neconstituționalității dispozițiilor legale, hotărârile instanței supreme nu pot statua decât asupra modului de interpretare și aplicare a conținutului normelor juridice, neputând viza deciziile Curții Constituționale și modul în care pot fi interpretate efectele acestor hotărâri.

Totodată, a învederat că, întrucât Curtea Constituțională a statuat asupra caracterului general obligatoriu atât al considerentelor, cât și al dispozitivului deciziilor sale, în situația în care Curtea s-a pronunțat în chiar cuprinsul deciziei sale cu privire la efectele cu relevanță constituțională ale acesteia, instanțele urmează să aplice întocmai decizia instanței de contencios constituțional, transpunând efectele stabilite de Curte în procesul infraconstituțional de interpretare și aplicare a legii. În măsura în care însă efectele specifice de drept constituțional ale deciziei Curții Constituționale nu sunt precizate în corpul deciziei, instanțele judecătorești au competențe subsidiare de a identifica și de a arăta ele însele care sunt efectele acesteia.

Raportat la argumentele prezentate, parchetul a constatat că, în cuprinsul Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, se arată în mod explicit care este momentul în care se consumă infracțiunea prevăzută de art. 336 din Codul penal, respectiv cel al depistării în trafic a conducătorului aflat sub influența băuturilor alcoolice, motiv pentru care a apreciat că nu există niciun impediment legal pentru identificarea elementelor constitutive ale infracțiunii anterior menționate.

X. Dispoziții legale incidente

Codul penal

— Art. 336 alin. (1) — Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe

„(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care (...) are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.”

Constituția României

— Art. 61 alin. (1) — Rolul și structura (Parlamentului)

„(1) Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.”

— Art. 126 alin. (3) — Instanțele judecătorești

„(3) Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.”

— Art. 147 alin. (1) și (4) — Deciziile Curții Constituționale

„(1) Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

(4) Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

XI. Opinia judecătorului-raportor

Judecătorul-raportor a opinat în sensul respingerii, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 156/315/2015.

În argumentare, în esență, judecătorul-raportor a susținut că, deși sesizarea îndeplinește condițiile de admisibilitate privind titularul, etapa procesuală în care poate fi formulată, precum și cerința ca asupra chestiunii de drept să nu se mai fi pronunțat instanța supremă printr-o hotărâre prealabilă sau o decizie de recurs în interesul legii, aceasta nu îndeplinește însă condiția referitoare la natura chestiunii ce poate face obiectul sesizării ori la aptitudinea dezlegării date problemei de drept de a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

În acest sens, plecând de la sfera noțiunii de „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, astfel cum aceasta s-a conturat în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală, dar cu trimiteri și la statuările în materie civilă asupra aceleiași sintagme, judecătorul-raportor a apreciat, pe de o parte, că problema conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal (ridicată concret în încheierea de sesizare) se caracterizează printr-o doză mult prea mare de generalitate, ceea ce împiedică identificarea exactă a chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită; pe de altă parte, a opinat că identificarea conținutului constitutiv al infracțiunii deduse judecății nu comportă o veritabilă dificultate, dacă este rezultatul unei interpretări a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal în lumina cunoștințelor de specialitate juridică și a experienței profesionale a magistratului, dar și în contextul considerentelor Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale.

Cu toate acestea, plecând de la premisa că neclaritatea instanței de trimitere poartă, în mod esențial, doar asupra momentului consumării infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, prin raportare la efectele Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, judecătorul-raportor a constatat că o atare chestiune de drept a cunoscut o interpretare coerentă în practica instanțelor, reținând ca factor favorizant în acest sens optica instanței de contencios constituțional care, în prezentarea raționamentului său juridic (paragraful 26 al Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014), a identificat, într-o manieră lipsită de orice echivoc, momentul „săvârșirii infracțiunii” ca fiind „cel al depistării în trafic a conducătorului vehiculului”.

În același sens a reținut că, nici în contextul publicării Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, dezlegarea prealabilă regăsită în Decizia nr. 3 din 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu dă naștere, în prezent, unor dificultăți de interpretare a art. 336 alin. (1) din Codul penal, de natură a legitima o nouă hotărâre prealabilă, prin care să se clarifice, implicit, și raportul dintre aceste două hotărâri. Un atare raport este reglementat legislativ în mod expres prin dispozițiile art. 477¹ din Codul de procedură penală, potrivit cărora efectele deciziei date în procedura hotărârii prealabile încetează de drept, printre altele, în cazul constatării neconstituționalității dispoziției care a generat problema de drept dezlegată.

Or, în condițiile în care, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” a fost declarată neconstituțională, Decizia nr. 3 din 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și-a încetat efectele la data de 27 ianuarie 2015, dată ulterior căreia, până la viitoare modificări legislative, interpretarea normei penale analizate urmează a se realiza în lumina considerentelor deciziei de constatare a neconstituționalității.

Pentru considerentele prezentate, judecătorul-raportor a concluzionat că problema „conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal”, astfel cum a fost expusă în încheierea de sesizare, nu constituie o veritabilă chestiune de drept cu relevanță practică, susceptibilă a genera interpretări judiciare diferite și a impune, în consecință, o dezlegare prealabilă în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a reglementat, prin art. 475 din Codul de procedură penală, posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a curții de apel, învestită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca urmare, admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor exigențe:

- instanța care a formulat întrebarea să fie învestită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;
- chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

Examinând admisibilitatea sesizării prin prisma criteriilor sus-menționate, Înalta Curte constată următoarele:

Prima condiție analizată, referitoare la existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, este îndeplinită, Curtea de Apel Ploiești fiind învestită, în Dosarul nr. 156/315/2015, cu soluționarea apelului declarat de inculpatul G.M. împotriva Sentinței penale nr. 119 din 26 martie 2015 a Judecătoriei Târgoviște.

De asemenea, este îndeplinită și cea de-a treia condiție enunțată, întrucât chestiunea de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

Se reține în acest sens că, deși Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a pronunțat Decizia nr. 3 din 2014 (prin care a statuat asupra rezultatului alcoolemiei cu relevanță penală în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice), chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată în prezenta cauză ridică probleme cu totul distincte. Ea aduce în discuție, pe de o parte, aspecte teoretice, cu caracter general, referitoare la efectele deciziilor prin care Curtea Constituțională declară neconstituționalitatea — totală sau parțială — a unei norme de incriminare. Pe de altă parte, sesizarea de față antamează problema particulară a raportului dintre Decizia instanței supreme nr. 3 din 2014 și Decizia subsecventă nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale, prin care s-a constatat tocmai neconstituționalitatea sintagmei supuse interpretării prin hotărârea prealabilă. Or, asupra acestor probleme de drept instanța supremă nu s-a pronunțat în procedurile de competența sa, menite să asigure unificarea practicii judiciare.

În schimb, cerința referitoare la aptitudinea dezlegării date de a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei nu este îndeplinită.

Pornind de la înțelesul sintagmei „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, regăsită în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală, astfel cum acesta se decelează în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală, se constată că, sub un prim aspect, este necesar ca între problema de drept a cărei lămurire se solicită (indiferent dacă ea vizează o normă de drept material sau o dispoziție de drept procesual) și soluția ce urmează a fi dată de către instanță să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia instanței supreme să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii (Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 11 din 2014 și Decizia nr. 19 din 2014).

În al doilea rând, este necesar ca sesizarea să tindă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței, cum ar fi analiza întrunirii elementelor constitutive ale unei infracțiuni ori stabilirea încadrării juridice în cauza dedusă judecării (Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 14 din 2015).

În practica recentă a Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală s-a antamat, tangențial, și condiția caracterizării dispozițiilor legale ce fac obiectul sesizării printr-o doză necesară de echivoc (Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 16 din 2015).

Din perspectiva acestor argumente teoretice, Înalta Curte constată că, sub un prim aspect, problema conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal (astfel cum a fost ridicată concret în încheierea de sesizare) se caracterizează printr-o doză mult prea mare de generalitate, ce împiedică identificarea exactă a chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită. În principiu, decelarea conținutului constitutiv al unei infracțiuni implică, întotdeauna, o examinare esențialmente teoretică a normei de incriminare, examinare plasată însă, mai degrabă, în sfera unei dezbateri doctrinare, ce nu se confundă, în mod evident, cu activitatea de interpretare efectivă a legii.

Or, identificarea conținutului constitutiv al infracțiunii deduse judecării nu comportă o veritabilă dificultate, dacă este rezultatul unei interpretări a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal în lumina cunoștințelor de specialitate juridică și a experienței profesionale a magistratului, dar și în contextul considerentelor Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale. Aceasta deoarece, la paragrafele 25—27 ale deciziei menționate, elementele de conținut constitutiv ale infracțiunii analizate sunt descrise cu o claritate ce nu lasă loc unui minim echivoc. În plus, în considerentele încheierii de sesizare, curtea de apel a reținut ea însăși, cu exactitate, forma actuală a normei de incriminare, cu toate elementele relevante de conținut.

În al doilea rând, pornind de la premisa că, în pofida formulării ambigue a problemei de drept, neclaritatea instanței de trimitere poartă, în mod esențial, doar asupra momentului consumării infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, se constată că o atare chestiune de drept a cunoscut o interpretare coerentă în practica instanțelor și, cu excepții izolate, nu a generat divergențe jurisprudențiale veritabile.

În practica națională, subsecventă datei de 27 ianuarie 2015, problema „momentului consumării infracțiunii” prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal a fost soluționată unitar, într-o manieră ce reflectă considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014. În majoritatea hotărârilor, momentul depistării în trafic a fost reținut ca moment al săvârșirii (mai exact al epuizării) infracțiunii continue analizate, neconstatându-se controverse reale sub acest aspect.

În speță, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești s-a grefat, în mod evident, doar pe dubiile instanței cu privire la efectele Deciziei de neconstituționalitate nr. 732 din 16 decembrie 2014 asupra incriminării faptei analizate, precum și cu privire la raportul dintre această decizie și Decizia nr. 3 din 2014 a instanței supreme.

Or, efectele unei decizii prin care Curtea Constituțională declară neconstituționalitatea unei dispoziții legale sunt expres prevăzute de art. 147 alin. (4) din Constituția României, respectiv ele „sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”. În plus, forța obligatorie ce însoțește actele juridictionale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, dar și considerentelor pe care se sprijină acesta (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014), nefiind necesare din această perspectivă alte clarificări.

Cât timp, în prezentarea raționamentului său juridic (paragraful 26 al deciziei), Curtea Constituțională a identificat, într-o manieră lipsită de orice echivoc, momentul „săvârșirii infracțiunii” ca fiind „cel al depistării în trafic a conducătorului vehiculului”, ea a furnizat, astfel, atât autorităților cu competențe în procesul de legiferare, cât și instanțelor judecătorești toate elementele necesare pentru cunoașterea efectelor ce trebuie atribuite deciziei sale. Din perspectiva întinderii acestor efecte, Curtea Constituțională a precizat, de asemenea, că doar sintagma declarată neconstituțională lipsește de prezizibilitate norma de incriminare, fără a formula o concluzie similară și cu privire la celelalte componente ale normei penale criticate, examinate detaliat.

În acest context argumentativ neechivoc, a solicita instanței supreme clarificări suplimentare cu privire la momentul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul cu o îmbibație alcoolică superioară limitei legale echivalează, pe de o parte, cu o nesocotire a plenitudinii de jurisdicție a Curții Constituționale în domeniul controlului de neconstituționalitate.

Efectele deciziilor Curții Constituționale nu pot fi interpretate, în procesul de aplicare a legii, de către alte instituții ale statului, întrucât un atare demers ar genera o știrbire a competenței sale exclusive în materie. Prin urmare, instanțele judecătorești nu trebuie să interpreteze efectul deciziei, ci să aplice acea decizie

într-un mod conform considerentelor sale la cazul dedus judecătii¹, demers pe deplin posibil și în speța de față.

Pe de altă parte, a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea clarificării unei dispoziții constatate, în parte, neconstituțională, pe motivul inexistenței unei modificări legislative corespunzătoare în termenul de 45 de zile, înseamnă a ignora limitele prerogativelor instanței supreme, consacrate de art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală. În exercitarea competenței sale constituționale, Înalta Curte poate asigura doar interpretarea și aplicarea unitară a unei norme juridice de către instanțele judecătorești, nicidecum modificarea sau completarea acelei norme juridice, cele din urmă constituind atribute exclusive ale legiuitorului — primar ori delegat.

Din perspectiva tuturor acestor considerente, Înalta Curte concluzionează că formularea actuală a art. 336 alin. (1) din Codul penal are, în lumina considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 2014, un conținut cvasiidentific celui regăsit în art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, fiind, prin urmare, suficient de clară pentru a exclude veritabile probleme de interpretare.

Totodată, chiar în contextul publicării deciziei de neconstituționalitate, dezlegarea prealabilă regăsită în Decizia nr. 3 din 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu dă naștere, în prezent, unor dificultăți de interpretare a art. 336 alin. (1) din Codul penal, de natură a legitima o nouă hotărâre prealabilă, prin care să se clarifice, implicit, și raportul dintre aceste două hotărâri. Un atare raport este reglementat legislativ în mod expres, prin dispozițiile art. 477¹ din Codul de procedură penală, potrivit cărora efectele deciziei date în procedura hotărârii prealabile încetează de drept, printre altele, în cazul constatării neconstituționalității dispoziției care a generat problema de drept dezlegată.

Or, în condițiile în care prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” a fost declarată neconstituțională, Decizia nr. 3 din 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și-a încetat efectele la data de 27 ianuarie 2015, dată ulterior căreia, până la viitoare modificări legislative, interpretarea normei penale analizate urmează a se realiza în lumina considerentelor deciziei de constatare a neconstituționalității.

În consecință, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală, Înalta Curte va respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin Încheierea din data de 24 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 156/315/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la „conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) Cod penal”.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin Încheierea din data de 24 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 156/315/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la „conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) Cod penal”.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MIRELA SORINA POPESCU

Magistrat-asistent,
Marcela Radu

¹ „Efectele deciziilor Curții Constituționale în dinamica aplicării lor”, www.ccr.ro.

RECTIFICĂRI

La anexa nr. 4 din Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 30 octombrie 2015, se face următoarea rectificare:

— în cuprinsul tabelului nr. 3, în loc de: „Deșeuri de ambalaje trimise în state membre UE sau exportate către țări din afara Comunității Europene pentru:” se va citi: „Deșeuri de ambalaje generate în state membre UE sau importate din afara Comunității Europene pentru:”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 835603